KÜPELİ ASKER

a

İÇİNDEKİLER

Burası Karargâh

Vakit gece yarısına gelmişti. Nezahat uyandı ve babasına baktı. Babası Albay Hafız Halid Bey saatlerdir derme çatma ahşap masa üzerindeki haritayı inceliyordu. Kızların annelerine özendikleri söylenir, ama Nezahat babasına özenirdi. Zaten örnek alacağı, saçlarını tarayıp bağlayacağı, imreneceği bir annesi yoktu. Annesi vefat ettiğinde sekiz yaşındaydı. Annesiz tam dört sene geçmişti.

Neden annesiz kaldığını tam olarak anlayamıyordu Nezahat. Babasına defalarca sormuş fakat doğru dürüst bir cevap alamamıştı.

Aradan yıllar geçince, belki kendini büyümüş hissettiğinden, belki de babasını üzmemek için annesini sormaz olmuştu.

Artık annesi olmadan büyümeye de alışmıştı. Karargâhta yaşamaya da… Silâhların, askerlerin gölgesi altında olmaya da...

Babası düşünceliydi. Saatlerdir başını masadan kaldırmamıştı. Düşmanla savaşıldığı bir dönemdi. Elden gelen yapılmalıydı. İşgallerden kurtulmanın bir çaresi bulunmalıydı. Ama nasıl... Günlerdir bunun üzerine planlar yapıyor. Doluya koysa almıyor, boşa koysa dolmuyordu.

Vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Nezahat, yatağından biraz doğruldu. Avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu. Babası masaya eğilmiş, idare lambasının titrek ışıkları altında hâlâ bir şeyler yapıyordu.

Babasına dönerek,

– Neden uyumadın baba, diye sordu.

Albay Halid Bey kızının uyandığını görünce yerinden kalkarak, yanına gitti.

Siyah saçlarını okşayarak,

– Sen uyu yavrum, ben de birazdan yatıyorum, dedi.

Sonra uykusunu dağıtmaktan çekine çekine kızının alnına bir öpücük kondurdu. Geceleri üzerini açmasın diye iki kat battaniyenin yarısını Nezahat'ın altına serer, diğer yarısını da üstünü örterdi.

Nezahat, "Baba beni yine battaniye dürümü mü yapacaksın." diye takılırdı. Babası da "Hayır dürüm değil, bebek olduğun için sana kundak yapıyorum."diye şaka yapardı. Aynı şekilde Nezahat'ın üstünü tekrar örttü. Nezahat uyumak için gözlerini kapattı.

Halid Bey için yorulmak yoktu. Bölüğünde en fazla çalışan o olmalıydı. En ufak bir tembellik gösterse askere fazlasıyla yansıyacağının farkındaydı.

Nereye gitse Nezahat'ı da götürüyordu. Emanet edeceği elbet birileri bulunurdu. Akrabaları da bakabilirdi, lakin savaş döneminde hiçbir yer güvenli değildi. Karısının acısından sonra bir de evlat acısına katlanamayacağını düşündüğünden kızını yanına almıştı. Gerçi ateş hattındaydı. Ölüm birkaç adım ilerideydi ama kızıyla birlikte olmaktan mutluydu. Bazen onunla şakalaşıyor, oyunlar oynuyor, kısa süreli de olsa sıkıntılarını unutuyordu. Bu durumlarda on iki yaşındaki küçük bir kızın gözüyle bakıyordu hayata.

Nezahat tekrar uyumuştu. Onun masum yüzünü seyrederken Çanakkale'de yaşadıklarını hatırladı. Çanakkale zaferle bitmişti. Ancak çok kayıp

verilmişti. Bu kayıplar zaferi bile gölgede bırakmıştı.

İstanbul'da o yıllarda verem hastalığı kol geziyordu. Verem, Halid Bey'in eşi Hadiye Hanım'a da bulaşmıştı. Hadiye Hanım, eşi cephedeyken 24 yaşında vefat etmişti. İstanbul'a döndüğünde eşinden geriye kalan tek hatıra Nezahat idi.

Nezahat'ın yaşı çok küçük olduğu için karargâha geldiği ilk zamanlar çok sıkıntı çekmişlerdi. Özellikle yemek esnasında Nezahat çok huysuzluk yapıyordu.

– Baba yemekte yine bulgur pilavı ile hoşaf getirmişler.

– E ne var bunda kızım, ne güzel nimet işte.

– Dün de bunu yemiştik ama…

– Kızım burası ev değil, karargâh.

– Ama ben İstanbul'daki evimizde yediğimiz yemeklerden istiyorum. Her gün pilav her gün pilav…

Nezahat'ın önce gözleri buğulanmıştı. Ardından da dudakları sarkmaya başlamıştı. Sonra da bir ağıt koparmıştı. Halid Bey çaresiz kalmış, ne diyeceğini bilememişti.

Nezahat'ın şikâyetinin sadece yemekler olmadığını biliyordu.

– Bak kızım, demişti. Şu an harp zamanıdır. Harp demek yokluk demek. Ben Çanakkale'de bırak bir tabak pilavı, bir parça ekmeği dahi özlediğim günleri bilirim. Kurşunlar altında iki gün yemek yemediğimi bilirim. Allah'ın verdiği nimete karşı böyle davranırsak şükürsüzlük etmiş oluruz. Allah da şükürsüz kullarını sevmez ve bizden nimetlerini keser. Anlıyor musun?

Nezahat cevap vermemiş, sadece başını iki kere sallamakla yetinmişti.

Bunun üzerine kızının başını okşamış ve gözlerinin içine bakarak,

– Nezahat ben senin İstanbul yemeklerini neden özlediğini biliyorum, demişti. Bu istek altında anne özlemi var. Ama şu an elimizden bir şey gelmez kızım. Hepimizin gideceği bir yere annen biraz erken gitti o kadar. Hem senin yemediğini görse ne kadar üzülürdü.

Nezahat yine konuşmamıştı. Belli ki annesinin hasreti gözünde tütüyordu ama bunu açıkça söyleyemiyordu. Belli ki annesinin yemeklerini, por-

selen tabaklarını, kibar kaşık ve çatallarını, süslü sofralarını özlüyordu.

Sonraki günlerde artık yemeklerden şikâyet etmez olmuştu. Çünkü Halid Bey'in uyguladığı sıkı eğitimden sonra kurt gibi acıkıyor, ne olsa yiyordu. Akşamları yemeğini yemesi ile uyuması bir oluyordu.

Bu akşam da o günlerden bir gündü. Nezahat kendini yatağa zor atmıştı. Yorgunluktan parmağını kımıldatmaya mecali kalmamıştı. Ancak bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Babası kendisinin uyanık olduğunu görse kızardı o yüzden kısık gözlerle ona bakmaya başladı.

Halid Bey, haritaları masadan kaldırdı. Sonra abdest tazeledi. Tekrar masaya oturup, kısık bir sesle ezberden Yasin okumaya başladı. Hemen hemen her gece vefat eden eşi ve şehit olan silâh arkadaşları için sessizce Yasin okurdu.

Nezahat, çok severdi babasının Yasin okumasını. Hafız olduğu için kıraati çok düzgündü. Yanık sesi başka âlemlere götürürdü insanı. Hatta annesinin yanına gittiğini zannederdi bazı zamanlar. Gözlerini iyice açarak babasının dudak kıpırtılarını incelemeye başladı. Gaz lâmbasının yarı

aydınlığında babasının gözlerinden çıkıp da yanağında yol bulmaya çalışan yaşları gördü. Babasını ağlarken hiç görmemişti. Hatta erkekler ağlamaz bilirdi. Onun da gözleri dolmuştu. Hatta bir ara hıçkırıklarını hâkim olamadı.

Bu arada Halid Bey okumasını bitirmişti. Ne olup bittiğini anlamak için hıçkırıkların geldiği yöne baktı. Sonra Nezahat'ın yanına geldi. Nezahat gözlerini sıkıca yumarak öbür tarafa döndü. Rüyasında ağlıyormuş numarası yapmaya çalıştı. Halid Bey sessizce kızını inceledi.

– Zavallı yavru, rüyasında bile ağlıyor, diye mırıldandı.

Fısıltıyla, "Ben de şehit olup gidersem sana kim bakacak Küçük Nezahat'ım?" diye söylendi.

Hıçkırıkları ve bu sözleri duyan Nezahat uyanmış gibi yaptı ve "Babacığım..." diyerek babasına sarıldı. Küçücük kollarıyla onu sımsıkı tuttu.

Halid Bey, kızının uyuduğunu zannediyordu. Beklenmedik bu hareket karşısında şaşırmıştı. Bir süre baba kız, hiç konuşmadılar.

Küçük Nezahat, babasının boynuna doladığı kollarını bıraktı.

Gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

– Babacığım söylediklerini duydum, dedi. Hem niçin ağladığını da biliyorum.

Halid Bey gözlerini kızından kaçırdı. Bir şeyler söylemek istese de ağzından bir kelime dahi çıkmadı.

Nezahat sözlerine devam etti.

– Merak etme babacığım. Bir kumandanın biricik kızı ortada kalmaz. Bu millet ne güne duruyor? Yetimin anası babası millettir, diyen sen değil miydin?

Halid Bey, kızının büyüyüp de küçülmüş gibi ettiği sözler karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Daralan gönlü bir nebze olsun rahatlamıştı. Bu millet kendisine yapılan hizmeti elbette unutmaz ve bir kumandanın biricik kızını ortada bırakmazdı.

Kızının omuzlarından tuttu. Titreyen dudaklarıyla alnından öptü.

– Akıllı kızım benim, dedi.

Yatağına uzanan Nezahat'ın üstünü tekrar örttü.

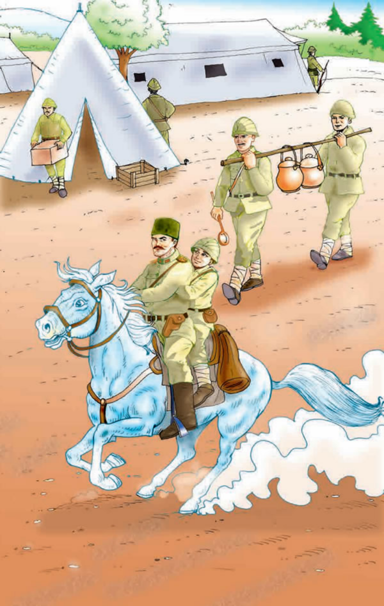
At Meraki

Nezahat karargâha geldi geleli tam bir erkek gibi yaşar olmuştu. Babası ona önce ata binmesini öğretmeyi düşündü. Küçük kız ilk olarak yük taşıyan katırlara binmeye başladı.

Katırların bazen inat edip de yürümemesi Nezahat'ı çıldırtıyordu.

– Hadi be katır yürüsene, diye hayvanı çekiştiriyor, ama katırın inadı tuttu mu yerinden bir parmak bile kımıldamıyordu.

Böyle hâllerde katırları yürütmenin yolunu kendince bulmuştu. İnat eden hayvanı çekiştirmek yerine güzel sözler söyleyerek seviyor, bunun üzerine katırlar inat etmeyi bırakıyor, güzel güzel yürüyordu. Bir defasında bunu gören babası "Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır diye boşuna dememişler, hayvan bile güzel sözden anlıyor." diyerek hayretini saklamamıştı.

Nezahat, zamanla ata binmeye başladı. Babasının terkisine oturuyor. Kısa kollarıyla babasına sarılıyor ve hoplaya hoplaya gidiyordu. Bu şekilde defalarca ata binmişti. Oysa o tek başına binmek istiyordu. Babasına ne kadar ısrar ettiyse de dinletemedi. Halid Bey kararlıydı, belirli bir seviye almadan tek başına ata binmesine müsaade etmeyecekti.

Bir defasında Nezahat yine inat etti.

Babasının kolundan çekiştirerek,

– Baba ben artık ata binmeye alıştım. Ne olur tek başıma bineyim.

– Olmaz kızım. Ata tek başına binmek için çok küçüksün.

– Bir şey olmaz. Dizginini çok sıkı tutarım.

– Israr etme Nezahat, düşersin.

– Düşsem ne olur ki atın boyu zaten kısa.

– Neyin üzerinden düştüğün değil, düştüğün yerin neresi olduğu mühimdir. Allah muhafaza bir terslik olur, bu zamanda kâfi miktarda işim var zaten. Bir de ayağı kırık bir kızla uğraşamam.

– Baba ne olur, bana müsaade et!

– Sen etrafında hiç ata binen kız gördün mü?

– Etrafım dediğin bir alay baba. Benden başka kız yok ki… Ne olur kırma beni.

Halid Bey kızının gözlerinin dolduğunu fark etti. Bir kere daha "Hayır" dese ağlayacağını biliyordu. Onun ağlamasına dayanamazdı.

Mahzun duruşuna bir şey diyemedi ve zoraki izin verdi.

– Tamam, ama bir şartla… Yüz adım kadar bineceksin o kadar. Anlaştık mı?

– Anlaştık baba. Yaşasın!

Nezahat'ın keyfine diyecek yoktu. Doğruca atın yanına koştu. Tek başına binemezdi.

Babasına seslendi.

– E hadi baba.

– Ne oldu?

– Ata binmeme yardım eder misin?

– Sen, ata tek başına binmek istemiyor muydun? İşte at, binsene…

– Ya baba…

Halid Bey gülmeye başladı.

Nezahat kendince zıplayarak ata binmeye çalışıyordu. Birkaç defa denedi, olmadı. Oysa diğer askerler üzengiye basarak çok rahat biniyordu. Ayağını üzenginin olduğu yere kadar zorla kaldırdı ama atın sırtına bir türlü oturamadı. Bir ayağı üzengide iki gözü babasının üzerindeydi.

Halid Bey gülerek yanına geldi ve kızını ata bindirdi.

– Nezahat yavaş sür, sakın hız yapma.

– Tamam baba. Ama bu at gitmiyor.

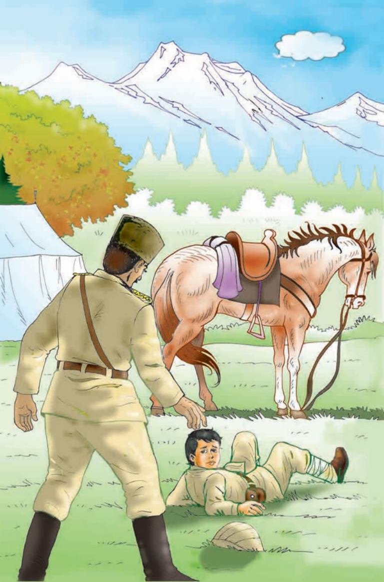
– Atı mahmuzlasana kızım.

– Mahmuz ne demek?

– Topuklarını atın karnına hafifçe dokundurursan hareket eder.

Nezahat babasının dediğini yapmak istedi, ancak ayağının hızını ayarlayamadığı için kuvvetlice atın karnına vurdu. Nezahat'ın vuruşuyla hayvanın yerinden fırlaması bir oldu. Nezahat bir defa daha vurdu, daha sonra bir defa daha.

Babası "Kızım yeter artık daha mahmuzlama!" dediyse de duymadı.

At birden hızlandı. Dörtnala koşuyordu. Nezahat heyecanlandı. Bir çığlık attı ve sımsıkı tuttuğu atın dizginini bırakıp eliyle yüzünü kapattı. Olan olmuştu. Kendini yerde bulunca gözünü açtı. Yüzünden, dirseğinden ve dizinden yaralanmıştı. Yaraları çok ciddi değildi.

Babası koşarak yanına geldi.

– İyi misin kızım, bir şeyin var mı, diye sordu.

Nezahat, hatasını biliyordu. O yüzden ağlamamak için kendini zor tuttu ve hiçbir şey olmamış gibi yerden kalktı.

– İyiyim baba. Sadece biraz dirseğim yaralandı.

– Doğru söyle başka bir yerin ağrıyorsa seni hekime gösterelim.

– Yok baba, ben iyiyim.

Attan düşünce atın birden durduğunu ve hiçbir yere gitmediğini fark etti. Atın vefasına hayran kalmıştı. Bir defasında katırdan düşmüştü ve katır arkasına bakmadan yoluna devam etmişti, ama at öyle değildi. Yine de Nezahat canı yandığı için öfkeliydi.

Ata döndü,

– Şimdi yanımda duracağına biraz yavaş gitseydin ya, diye sitem etti. Sonra babasıyla göz göze gelince mahcup oldu ve yere baktı.

Doğruca karargâh binasına döndüler. Nezahat'ın yaralarını sardılar.

Halid Bey, öksüz kızına bir şey diyemedi.

Nezahat yemeğini yedikten sonra göz kapakları ağırlaştı ve yatağına kıvrıldı.

ATIŞ TALİMLERİ

Onun yaşlarındaki kızlar bebekleriyle oynuyordu. Nezahat'ın ise en iyi oyuncağı tüfekler olmuştu. Tüfek kullanmayı babasından öğrenmişti. Yaşından beklenmeyecek bir cesaret ile tüfek eğitiminde çok çabuk yol almıştı.

Babası önce tüfeği tutmasını öğretti. Ardından sipere yerleştirmesini, sonra nişan almasını... İlk atışında hiç beklenmedik bir şekilde hedefi vuran Nezahat daha sonraki atışlarında bir türlü nişan aldığı yeri tutturamadı.

– Baba ben tam testiye nişan alıyorum, ama bir türlü vuramıyorum.

– Tüfeği titretmişsindir.

– Hayır titretmedim. Buna rağmen vuramıyorum.

Halid Bey gülümsedi.

– Kızım hayatta tecrübeden daha kuvvetli öğretmen bulunmaz. Bir işi yapa yapa ancak öğrenirsin.

– Ama ben hemen öğrenmek istiyorum.

– İyi de sen fidanı yeni dikmişsin hani meyvem diyorsun. Biraz sabredip çalışman lazım... Beni dinle şimdi...

Halid Bey bir çubuk aldı ve toprağa bir hedef çizdi. Karşısına da bir tüfek resmi yaptı.

– Bak Nezahat, sen hedefin tam üstüne nişan alıyorsun. Yani şuraya. Ama tüfekle nişan alırken hedefin alt tarafına nişan alman gerekir.

Nezahat şaşkın şaşkın babasına bakıyordu. Babasının dedikleri aklına yatmadı. Bir tüfeğe baktı bir de hedefteki testiye.

Babasına döndü.

– İyi de baba ben hedefin altını vurmak istemiyorum ki niye altına nişan alayım?

Halid Bey gülümsedi.

– Kızım mermi tüfekten ip gibi dümdüz çıkmaz. Patlamanın şiddetiyle bir müddet yükselerek gider daha sonra da inmeye başlar.

– Nasıl yani?

Halid Bey, yerden bir taş aldı ve Nezahat'a verdi.

– Taşı şu ilerdeki ağaca doğru at bakalım.

Nezahat babasının dediğini yaptı. Taş bir süre yükseldi sonra inmeye başladı ve ağacın yakınına düştü.

– İşte kızım tüfekten çıkan mermi de buna benzer bir hareket yapar. Önce yükselir sonra inmeye başlar. O yüzden hedef yakındaysa hedefin altına nişan alacaksın ki ortasından vurasın. Anlaştık mı?

– Ben hâlâ neden alt tarafa nişan alacağımı anlamadım, ama dediğini yapacağım baba.

– Gel bakalım bir deneme yapalım.

Babası hedefe kullanılmayan delik testilerden birini dikti. Nezahat hedefin alt tarafına nişan aldı ve tetiğe asıldı.

Keskin bir barut kokusu duyuldu, ardından da Nezahat'ın sevinç çığlığı,

– Evet işe yaradı baba. Bundan sonra hedefin altına nişan alacağım dedi.

Zamanla Nezahat attığını vurur olmuştu. Daha

küçük hedefleri vurmak istiyordu. Testi oldukça büyük bir hedef sayılırdı.

Bu sefer el büyüklüğünde bir taşı hedefe dikerek çalışmaya başladı. Onu vurmak testi kadar kolay değildi. Babası bu sefer rüzgârı da dikkate alması gerektiğini öğretti. Rüzgârın estiği yönü dikkate alarak atış yapmaya başladı.

Nezahat işaret parmağını yalayıp havaya kaldırıyor, rüzgârın estiği yönü bulmaya çalışıyordu.

Buna rağmen hedefi tutturamayınca canı sıkıldı.

– Baba bu yine olmadı. Hedefin altına nişan aldım. Rüzgâra da dikkat ettim, ama yine vuramadım.

– E her işin bir püf noktası var demiştim değil mi Nezahat.

– Hâlâ püf noktası kaldı mı baba.

– Evet kızım.

– Ne peki?

– Tetiğe asılırken tüfeği hiç sarsmamalısın.

– Ben zaten tüfeği hiç kımıldatmıyorum baba.

– İyi nişan aldığına göre tüfeği hiç kımıldatma-

san hedefi vururdun. Tetik çekmenin de bir usulü vardır.

– İlahi baba. Tetik çekmenin ne usulü olabilir ki?

– Hayatta her işin bir yolu yordamı vardır. En basitinden bir çorap giyerken dahi belirli bir usulle giyersin. Ata belirli bir usulle binersin. Tüfeğini belirli bir usulle taşırsın. Tetiği de ona göre çekmelisin.

– Tetik çekme usulü nedir?

– Limon sıkar gibi. Hani çorbaya limon sıkarken birden sıkarsan limon suyu etrafa dağılır, karşındakinin gözüne gelir. Ama yavaş yavaş sıkarsan bir şey olmaz. Tetiğe de bir limonu sıkıyor gibi yavaşça asılacaksın. Böylece tüfek hedefinden sapmamış olacak.

Nezahat uzak ve küçük hedefleri vurmanın bu kadar inceliği olacağını tahmin etmemişti. Tekrar yere uzandı. Tüfeğini omzuna yasladı. Sol elinin işaret parmağını yalayarak havaya tuttu. Rüzgârın yönünü belirledi. Bir gözünü kapattı, nişan aldı. Tetiğe bir limonu sıkar gibi yavaşça asıldı. Hedefi yine vuramadı. Yerinden öfkeyle kalktı. Onca uğraşmasına rağmen bir türlü vuramadığı hedefe

baktı. Yerden bir taş alıp fırlattı. Yine vuramadı. Taş hedefin yakınına bile yetişmemişti. Daha da öfkelendi. Halid Bey kızının hareketlerini dikkatle takip ediyordu. Tebessüm ederek yanına vardı.

– Ne oldu kızım?

– Ne olacak baba. Bir türlü vuramıyorum şunu.

– Keskin nişancı olmak kolay değil kızım. Neden hiddetleniyorsun?

– Neden hiddetlenmeyeyim ki baba. Her şeyi yaptım. Rüzgâr, nişan, limon… Yine olmadı. Yine olmadı. Sanki bu iş tüfek ateşlemek değil, bulmaca çözmek gibi bir şey.

– Bir püf nokta daha var da ondan.

Nezahat babasına "Aşk olsun baba! Bu püf noktası da nereden çıktı?" der gibi manalı manalı baktı.

– Baba bu püf noktaları neden bitmiyor?

– Bitmez kızım. Bir işi mükemmel yapmak istiyorsan bütün püf noktalarını bileceksin.

– Peki, bu püf noktası nedir?

– İki hususu iyi bileceksin. Bir defa keskin nişancı asla hiddetlenmez. Her zaman sakin ve soğukkanlı olur. Öfke bedeni esir alır ve sıhhatli düşünmeye mani olur. O yüzden evvela sakin ol. İkinci olarak, hedefe nişan aldığında mermi nereye düştü?

– Hedefin sağına düşmüş olmalı çünkü oradan toz çıktı.

– Tekrar bir atış yap.

Nezahat tekrar bir atış yaptı. Netice değişmedi.

– Şimdi ne oldu Nezahat?

– Yine aynı şey oldu baba. Hedefin sağına vurdu.

– Şimdi bir diğer püf noktaya geliyoruz. Tüfeklerin çoğunda sağa, sola, yukarı, aşağı sapma olur. Sen bir iki atış yapıp elindeki tüfeğin sapmasının nereye olduğunu anlarsan hedefi vurursun. Bütün şartları yerine getirdikten sonra bir de hedefin daha soluna nişan al, bir mesele kalmaz.

Nezahat denileni yaptı. Hedefteki taşın parçalanması ile öfkesi neşeye dönüşmüştü.

Neşeyle haykırdı.

– Yaşasın!

Daha küçük hedefleri de artık vurabiliyordu.

Çocuk olması hem çok çevik hareket etmesini sağlıyor hem de babasının rahat göremediği hedefleri daha iyi görüyordu.

SİLAH SESLERİ

Nezahat aylardır babasının yanında askerlerin arasındaydı. Artık o da babası gibi 70. Piyade Alayı'nın bir mensubuydu. Alay nereye giderse Nezahat da oraya gidecekti. Tam bir asker gibiydi ve o olduğu için artık alaya numarasıyla değil "Kızlı Alay" diye bilinir olmuştu. Kızlı Alay'ın kız askerinin tek eksiği ise sürekli bir tüfeğinin olmamasıydı.

– Baba benim niye bir tüfeğim yok?

– Az önce atış yaptın ya kızım.

– Ama tüfek bana ait değil. Kullandıktan sonra sahibine geri veriyorum.

– Kızım zaten bütün askere verecek tüfek bulamıyorum. Bir de sen tüfek istiyorsun. Lütfen ısrar etme.

Nezahat babasının ne demek istediğini anlamıştı. Henüz küçüktü. Silahı olamazdı. Ama bir tane olsa dünyalar onun olacaktı. Babasının çaresizliğini görünce ısrardan vazgeçti.

Ata binmesini ve silâh kullanmasını çok iyi bilen kız askerin namı etrafa yayılıyordu. Bir gün alayı teftiş etmeye gelen Tümen Komutanı Ahmet Derviş Paşa 70. Alay'ın kız askeriyle tanıştı ve ona fahri onbaşı rütbesi taktı. Nezahat belki de Türk ordusunda onbaşı rütbesi alan ilk kız olmuştu. Rütbesi koluna işlendi. İlk günler yürürken, hep rütbesine bakıyor. Gurur duyuyordu.

Zorlu bir eğitiminin akşamında, Nezahat Onbaşı günün yorgunluğuyla mışıl mışıl uyurken, babası düşünceliydi. Cephede, kurşunların yağmur gibi yağdığı ölümün bir karış ötede olduğu bir meydanda kızına bir şeyler olmasından korkuyordu. Aklına karısının genç yaşta veremden ölümü geldi. Öksürükleri kulaklarında yankılandı, ardından da sekiz yaşında bir kız çocuğu ile cephelere yürüyüşü. İstanbul'dan at sırtında ilk çıktıkları vakit Nezahat'ın hassas bedeni çok üşümüş ve donma tehlikesi atlatmıştı. Zor şartlara alıştığından artık hasta olmaz olmuştu.

Nezahat'ın talim devresini bitirip acemilikten kurtulduğu ilk günlerdi. Vakit ikindiyi geçiyordu. Çadırın önünde oturmuş babasının üniformasını temizliyor, söküklerini dikiyordu.

Birden çok yakından art arda silah sesleri duyuldu. Bütün bölükler silah başı yaptı, ileriye keşif kuvvetleri gönderildi.

Hafız Halid Bey de kızının yanına geldi.

– Haydi, benimle gel kızım, dedi.

– Nereye gidiyoruz baba?

– Askerlikte sual sorulmaz. Verilen emirler yapılır.

– İyi ama ben asker miyim?

– Şu dakikadan itibaren askersin.

Hiçbir cevap Nezahat'ı bu derece sevindirmemişti. Demek ki babası onu artık asker olarak kabul ediyordu. Apar topar elindekileri çadırın içine attı. İçindeki sevinç büyümüş, yüzüne neşe yayılmıştı. Bölüklerin toplandıkları yere doğru koştu. Silah sesleri hâlâ duyuluyordu. Kendisi silahsız da olsa bir asker olarak bölükle birlikte yürüyüş koluna geçti. Telâşından korkmaya bile fırsat bulamadı. Bölük yürüyüşe hazırdı. Emir bekliyordu.

Birkaç saat sonra, keşif bölüğü geri döndü. Yanlarında silahlı bir sürü insan vardı. Silah sıkanlar düşmana karşı savaşan çetelerden biriydi. Biraz evvel silah atanların bunlar olduğu anlaşıldı. Meğer bu adamlar bir köy civarından geçerken hep böyle yaparmış.

Reisleri Ali, Hafız Halid Bey'in yanına geldi.

Halid Bey onunla konuşmaya başladı.

– Kimsiniz siz? Bu silah sesleri nedir?

– Ben Ali… Biz de sizdeniz. Baskın yapmak için cephanemiz kalmadı. Sizden cephane istemeye geldik.

– Ya duyduğumuz silah sesleri neydi?

– Köy kenarından geçiyorduk, bizimkiler aşka geldi. Coştular biraz havaya sıktılar, o kadar.

– Ben, keyif için mermi yakanlara cephane vermem. Bir tek kurşunun bile bugün için kıymeti vardır.

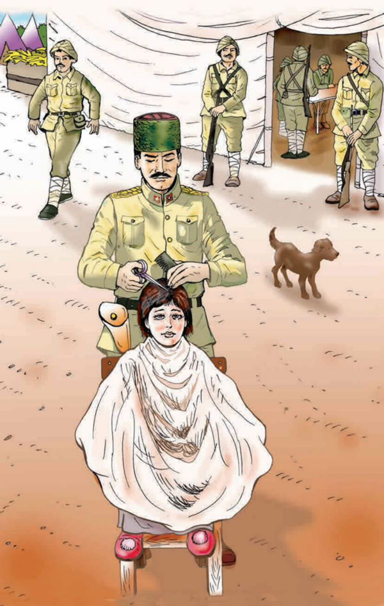
Ali ve adamları Halid Bey'in tutumundan hoşlanmasalar da bir şey demeden oradan ayrıldılar.

Halid Bey, bunca yokluk içinde sırf eğlence olsun diye havaya silah sıkanlara cephane vermeyi reddetmişti. Ona göre mermi ya eğitim için yahut da düşmana sıkmak için harcanırdı. Eğlence için kullanılamazdı.

İLK TÜFEK

Nezahat İstanbul'dan ilk çıktığı zamanlar uzun saçlıydı. Başında bembeyaz kocaman bir şapkası, üzerinde beyaz yakalı, sarı çiçekleri olan mavi bir elbisesi, kırmızı ayakkabıları vardı. Cephede ise bir İstanbul kızı gibi dolaşamazdı. Burası ne Üsküdar sahiliydi, ne Çamlıca Tepesi, ne de Emirgan Korusu...

Saçları başına dert olmuştu. İstediği zaman yıkayamıyordu. Yıkasa bile tarayacak ne annesi vardı ne de atkuyruğu şeklinde örecek bir arkadaşı. Cephedeydi, burada uzun saçlar, oyuncak bebekler, süslü şapkalar, parlayan pabuçlar, oyuncak yüzükler, süslü küpeler olamazdı. Herkes vatanı korumak için toplanmıştı. Cephe demek; barut demek, kan demek, ölümün kol gezmesi demekti. Burada babasıyla yaşayacaksa, savaşın kurallarına uymalıydı. Ne pasta yapılırdı burada, ne evcilik oynanırdı.

Ne oyuncak bebekleri olurdu ne de resim yapacak defterleri... Yanına aldığı iki kitabından başka zaman geçireceği bir şey yoktu. Onları da defalarca okumuştu.

Babasından saçını kesmesini istedi. İlk önce bu teklife şaşıran Halid Bey, daha sonra kızının haklı olduğunu düşündü. Eski ve kör bir makasla kızının saçını kesmeye başladı. Etraf harman kaldırıldıktan sonra dağılan samanlar gibi saçla dolmuştu.

Halid Bey, kese kese saçı bitiremeyince,

– Saçın ne kadar da uzamış meğer kızım. Başındayken bu kadar gözükmüyordu, diye takıldı.

– Bu kadar yükü taşıyıp duruyorum işte baba, diye dert yandı Nezahat.

Babası kızının zeytin karası saçlarını keserken üzüntülüydü. Bir kız çocuğu erkek gibi kısa saçlı olmamalı diye düşünüyordu.

Babasının hâlini gören Nezahat, ona moral vermek için tıraş bitince,

– Oh be dünya varmış, kendimi çok rahatlamış hissediyorum, dedi.

İyice kısalan saçlarının üzerine bir kalpak geçirdi.

Kullanılmayan en küçük asker üniforması bulundu ve Nezahat'e göre kısaltıldı. Omuzlarından aşağı mermi şeridi taktı çok ağır olunca vazgeçti. Mermilerin bir kısmını belindeki kütüklüğün içine yerleştirdi. Silahı olmasa da mermisi vardı. Matarasına su doldurdu ve beline taktı. Palaskasının bir ucuna kasaturasını yerleştirdi. Dimdik durdu, topuklarını birleştirdi ve elini kalpağına götürerek babasına bir asker selamı verdi. Babası da bu selama, asker selamı ile karşılık verdi. Kıyafet, mermi, matara her şeyi tamdı. Tek eksiği bir tüfekti.

Haki renkli üniformasının içindeki Nezahat'a, yakından bakılsa dahi kız olduğu anlaşılmıyordu. Sadece küçük sarı küpeleri ile sesi kendini ele veriyordu. İncecik sesini duyanlar savaşın ortasında bir kız çocuğunun ne gezdiğini anlayamıyordu.

70. Alay'ın ilk vazifesi bir isyanı bastırmak oldu. Adapazarı civarına hareket eden alay, isyanı kısa zamanda bastırdı.

Bu arada Nezahat'ın askerlik hayatını tamamen değiştirecek bir hadise yaşandı. Babasının komuta ettiği alay, Geyve yakınlarında kamp kurdu. Ancak önlerinde giden birlik durmamış ve ilerlemeye devam etmişti. Hafız Halid Bey,

ilerleyen birliğe haber etmesi için iki askerin gitmesini emretti.

Nezahat'a gün doğmuştu. Babasının emrini duyar duymaz gönüllü olduğunu söyledi. Halid Bey'in itirazı gelse de Nezahat'ın inadı tuttu mu durdurmak mümkün değildi. Halid Bey, kızını kıramadı ve istemeyerek de olsa kabul etti. İki atlı hızla yola koyuldular. Tarlaları süratle geçerek kestirmeden diğer bölüğe yetişmeyi düşünüyorlardı.

Bu arada kalabalık bir atlı bölüğün dörtnala üzerlerine geldiğini fark ettiler. Nezahat endişelendi. Yanındaki asker onu sakinleştirdi.

– Korkma Nezahat, bunlar bizden. Bursa'dan geliyor olmalılar. Bize bir şey yapmazlar, dedi.

Atlı çeteciler geldi. En önde giden reisleri attan inerek Nezahat'a yaklaştı. Reis, uzun boylu, çatık kaşlı, pala bıyıklı, iri yarı biriydi. Başında kalpağı, elinde tüfeği, belinde kaması vardı. Nezahat'ın atının yularını tuttu.

– Sen de kimsin küçük?

Nezahat birden irkildi. Yabancı birinin kendisini sormasına alışık değildi.

Çete reisine baktı.

– Benim ismim Nezahat…

– Baban kim senin?

Nezahat'ın korktuğunu fark eden yanındaki asker araya girdi.

– Kumandanımız Hafız Halid Bey'in kerimesidir (kızıdır).

Çatık kaşlı çete reisinin yüzü gevşedi. Tebessüm etti.

– Ooo sen bizim Halid Kumandan'ın kızısın demek.

– Siz kimsiniz?

– Benim adım Ethem. Herkes Çerkez Ethem der. Adamlarımla birlikte isyancılara karşı koymak için geldim.

– Memnun oldum.

– Bakıyorum da sen iyi bir asker olacağa benzersin Nezahat, lakin bir noksanın var.

Nezahat üstüne baktı. Üniforması vardı. Atı vardı. Matarası vardı.

Sert bir sesle reisi tersledi.

– Benim bir noksanım yok.

– İyi düşün küçük.

– Her şeyim tamam benim.

– Peki, sen nasıl harp edeceksin?

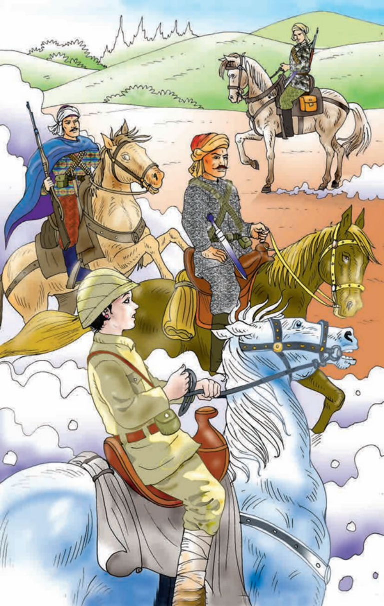
Nezahat utandı. Asker gibi davransa ve asker kıyafeti giyse de silâhsızdı. Hâlinden şikâyet etmek istemedi.

– Bana göre tüfek yok ki. Hem babam tüfek sayısı az olduğu için bana her zaman tüfek vermiyor.

– Ben sana bulurum.

Çete reisi asker elbiseli küçük kızı sevmişti. Bir adamını çağırdı. Ondan bir tüfek aldı, yanına bolca mermi de ekleyerek Nezahat'a hediye etti. Tüfek o zamana kadar Nezahat'ın gördüğü en kısa tüfekti. Yunanlılarla yapılan bir çatışmadan ele geçmiş bir filintaydı. (kısa namlulu tüfek)

Nezahat, sevinçten çıldıracak gibiydi. İstanbul'dan çıktıktan sonra en güzel hediyeyi almıştı. Sanki kaybetmiş olduğu bir oyuncağına kavuşmuştu.

Silahı eline aldı.

– Tam bana göre, dedi.

Çerkez Ethem'e teşekkür etti. Yollarına devam edip birliğe haber verdikten sonra geri döndüler. Nezahat tüfeğini göstermek için soluğu babasının yanında aldı.

İsyan bastırılmış ve düzen yeniden sağlanmıştı ama askerlerin vazifesi bitmiyordu. Bu arada alaya yeni katılan askerler oluyordu.

Bir defasında alaya bir ihtiyar geldi. Yaşının bir hayli ileri olduğunu görenler onu görünce çok şaşırdılar. Oğlunu askere göndermiş kendi de gönüllü olarak askere yazılmıştı. "Bu yaştan sonra köyde ölümü beklemek yerine cephede savaşırım. Gözüm eskisi gibi görmez, kulaklarım eskisi gibi duymaz oldu. Olsun, ölürsem şehit, kalırsam gazi olurum" demiş gelmişti. Adı Seyfi Çavuş'tu. İhtiyar olmasına rağmen ruhen çok gençti. Verilen her emri yerine getirmek için uğraşırdı. Kısa zamanda alaydaki herkesin sevgisini kazanmıştı.

Alayda öğle yemeği için eğitime ara verildiği bir gündü. Nezahat büyük bir zeytin ağacının altına oturuyordu. Seyfi Çavuş öğle yemeğini aldığı iki tabakla Nezahat'ın oturduğu ağacın yanına geldi.

– Selamun Aleyküm.

– Aleyküm Selam.

– Delikanlı hayırdır yoksa üşüttün mü?

– Hayır, iyiyim.

– İyi de senin sesin çok ince çıkıyor. Aynı bir kız gibi...

– Ben kızım zaten.

Seyfi Çavuş elindeki yemeğin bulunduğu tabağı düşürdü, pilavın bulunduğunu tabağı zor tuttu.

– Bismillah. Hasbünallah… Biz görmeyeli kız çocukları da mı askere alınır oldu. Vah vah demek ki ordumuz o kadar azalmış, memlekette erkek kalmamış ki kızları da çağırmışlar. Yoksa kız çocuğunun burada ne işi var?

– Neden öyle söylediniz? Biz de bu vatan da yaşamıyor muyuz?

– Yaşıyorsunuz kızım da savaş işi erkek işidir, kızlara kadınlara arkada dua etmek düşer.

Seyfi Çavuş, ağacın altına oturdu. Nezahat'la uzun uzun konuştular. Küçük kız başından geçenleri anlattı. Seyfi Çavuş başını hüzünle salladı. Aralarında altmış iki yaş olmasına rağmen dedetorun gibi çok iyi arkadaş olmuşlardı.

GEDİZ MUHAREBESİ

Günler sonra 70. Alay'a Gediz Muharebesi'nde Yunanlılarla savaşma emri geldi. Halid Bey alayını hazırlayarak bölgeye hareket etti. Ekim ayının ortalarıydı. Havalar soğumaya başlamıştı. Kurumuş yapraklar rüzgârın etkisiyle etrafa savruluyordu.

Nezahat, ilk defa katılacağı savaşı hem merak ediyor hem de biraz ürküyordu. Yıllar yılı Osmanlı hâkimiyetinde huzur içinde yaşayan Yunanlılar, 15 Mayıs 1919'da İzmir'i işgal etmiş ardından da Ege'de kısa zamanda yayılmışlardı. Yerli Rumlar, Yunanlıların İzmir'e gelişini sevinç gösterileriyle kutlamıştı.

Askerler, Gediz Muharebesi ile Yunanlıların eline geçen Uşak ve Gediz'i almak istiyordu. Türk ordusu Yunanlılara taarruz etti. Gediz'de dişli bir düşmanla dişe diş bir cenk edileceğini herkes biliyordu.

Yunanlılar Türk tarafının taarruzuna karşı büyük bir direniş gösterdi. Çatışmalar başlayalı iki gün olmuş, ancak düşmanı yerleştiği tepeden atmak mümkün olmamıştı.

Başka alaylar da bölgeye gelmişti. Yunanlılarla çetin bir muharebeye girişildi. Çatışmalar çok şiddetli geçiyordu. Yunanlıların attığı top mermileri askerlerimizin yakınına isabet ediyor, çok sayıda subay ve asker şehit düşüyordu.

Çatışmaların ardından Yunan kuvvetleri bu defa Türk kuşatmasından çıkmak için bir yarma harekâtına girişti. Mevziler direnmeye çabalasalar da bir türlü başarılı olamıyordu. Yunan hücumu daha da şiddetlenince bazı askerler arasında önce bocalama, ardından da bir panik başladı. Askerlerin bir kısmı emir gelmeden geri çekilmeye başlamıştı. Bu ise düşmanın daha fazla ilerlemesi demekti. Yunanlılar, karşılarındaki birliklerin geri

çekilmeye başladığını görünce daha da cesaretlendi ve taarruzun şiddetini artırdı.

Bazı askerler mevzilerinde sonuna kadar direnirken bazıları tüfekleri ellerinde olduğu hâlde geriye çekilmeye devam ediyordu. Kaçarken vurulanlar oldu. Bu esnada cephede bir ses duyuldu. Üstünde asker üniforması, başında kalpağı, elinde tüfeği ile kaçanların karşısında duran küçük bir kız, askere sesleniyordu. İncecik sesiyle incecik kollarını iki yana bir makas gibi açarak avazı çıktığı kadar haykırıyordu.

Çekilmeyi düşünen askerler Nezahat'ın bu tepkisi karşısında durdular.

Nezahat haykırışını sürdürdü.

– Cepheyi terk edip geriye çekilmek bize yakışır mı? Ne olur; Allah aşkına, Peygamberimiz hatırına geri dönün! Ölürsek şehit, kalırsak gazi oluruz. Siz şehitlikten mi kaçıyorsunuz? Geri çekilirseniz sizden zafer bekleyen analarınızın, yolunuzu gözleyen hanımlarınızın ve umudunu size bağlayan çocuklarınızın yüzlerine nasıl bakacaksınız?

Nezahat'ın narin sesi neredeyse bütün tüfek ve top seslerini bastırmış gibiydi. Bu sözler, düşmanın sıktığı mermiden de attığı toptan da daha yakıcıydı. Onu duyan askerler mahcup oldu. Birden yürekleri kabardı. Ellerindeki tüfekleri daha bir sıkı kavrayıp bir ateş tufanı gibi geri döndüler.

"Allah Allah…" nidalarıyla düşmanın üzerine atıldılar. Nezahat, bazılarının şehit olduğunu gördü. Sonra da mevzisine girdi ve düşmana ateş etmek için hazırlık yaptı. Parmağını havaya kaldırıp rüzgârın yönünü tespit etti. Babasının anlattığı şekilde hedeflere nişan aldı ve tetiğe asıldı. İlk hedefi vurmuştu, sonra bir başka hedef, sonra bir başkası… Bir yandan sürekli tüfeğini dolduruyor bir yandan da attığını vuruyordu. Ancak düşman hem çok kalabalıktı hem de çok kuvvetli silahlarla saldırıyordu. Bir süre sonra birliklerin geri çekilmesi emri gelince Nezahat da babasının yanına gitti.

O gün, Gediz Muharebeleri kaybedilse de Küçük Nezahat'ın büyük sözleri bir bozgunun önüne geçmişti. Çünkü Yunan karşısında durulmasa düşman kendinde cesaret bulacak ve yeni yerlere işgale kalkışacaktı. Yunanlılarla yapılan bu ilk

mücadele Ege'de işlerinin hiç de kolay olmayacağını gösteriyordu. İngilizlerin himayesinde çok rahat işgal yapacaklarını sanıyorlardı. Oysa ne tahta maşa olduklarının farkındaydılar ne de Anadolu'nun kor bir aleve döndüğünün... Elbet işgal varsa onun cevabı da vardı ve Nezahat bu mücadelenin içinde sonuna kadar durmaya kararlıydı.

Gediz Muharebesi'nde gösterdiği kahramanlık kısa zamanda dilden dile yayılmaya başladı. Herkes küçük bir kız çocuğunun bir birliğin dağılmasına nasıl mani olduğunu anlatıyordu. Bir de keskin nişancılığı ile düşmanı nasıl avladığını.

Gediz'den geri çekildiler. Halid Bey kızıyla gurur duyuyordu. İçinden "Bir oğlum olsa bu kadar kahramanlık yapabilir miydi bilmem." diye geçirdi. Akşam karargâhta kızı ile birlikte gündüz yaşananları konuştu. "Marifet iltifata tabidir. Yapılan mühim işlerde tebriki esirgememek gerek." diye düşündü.

– Seni tebrik ederim kızım. Bugün mühim bir iş yaptın.

Nezahat bir süre cevap vermedi.

Babası endişelendi.

– Hayrola kızım hasta mısın? Neden suskunsun?

Küçük kızdan yine ses çıkmadı.

– Bugün yaptığın kahramanlıktan konuşalım mı?

Son cümle üzerine Nezahat babasına baktı. Yüzünden düşen bin parçaydı.

Ağzından üç kelime çıktı.

– Ne kahramanlığı baba?

– Askerler söyledi. Biz ön tarafta iken arkadan panikleyip çekilen askerler olmuş. Onlarla konuşmuş ve ikna etmişsin. Geri dönmelerini sağlamışsın. Hem attığını da vurmuşsun. Bu büyük bir kahramanlık değil de nedir?

– Kahramanlık gösterebilseydik, düşmandan tepeyi alır, topraklarımızdan kovardık. Hani elimizde kazandığımız ne var?

Halid Bey kızının derdini anlamıştı.

Yanı başına oturdu.

– Hayatta bazen elinden geleni yapsan da muvaffak olamazsın kızım.

– Nasıl yani?

– Bir iş için bütün çabayı göstersen de Allah izin vermeyince, nasip etmeyince olmaz.

– O zaman biz hiç çaba göstermeyelim mi?

– Hayır, elbette biz çaba göstereceğiz. Lakin galip gelmek Allah'ın takdiridir. Biz çalışır, bütün tedbirleri alır gerisine tevekkül ederiz.

– İyi de baba, bütün tedbirleri aldıktan sonra tevekkül etmeye ne gerek var?

– Şöyle düşün, bir çiftçi tarlasını sürse, tohumları ekse ve hasat zamanını beklese, hasat alabilir mi?

– Evet.

– Peki ya sel olursa yahut kuraklık olur da hiç yağmur yağmazsa... Veya bir çekirge istilası olursa, bir hastalık yayılır ekinler kurursa, yıldırım düşer de yanarsa...

– Ama bunlara karşı bir çiftçi ne yapabilir ki?

– İşte sorduğun sualin cevabını kendin verdin kızım. Yani bizim bir insan olarak yapabileceğimiz şeyler bu saydıklarım yanında küçük şeyler. Müslümanlar ellerinden geleni yapar ve sonra muvaffak etmesi için Allah'a dua eder, tevekkül ederler.

– Bunun bizimle ne alakası var?

– Biz de bugün yaptığımız gibi galip gelemesek de çalışmaya devam edeceğiz ve dua edip tevekkül edeceğiz. Tamam mı canım kızım?

– Tamam baba.

Halid Bey, vakit bulabilirse bazı akşamlar Nezahat'a tarih anlatmayı severdi. Nezahat ise pür dikkat babasını dinlerdi. Kimi vakitler göz kapaklarını taşıyamaz, uyuyakalırdı. Hikâyenin geri kalanını ertesi sabah dinlerdi.

Halid Bey söze başladı:

– Büyük Türk hükümdarların Celaleddin Harzemşah'tan daha evvel sana bahsetmiştim. Hatırladın mı hani Harzemşahlar Devleti'nin kurucusuydu.

– Hatırladım.

– O büyük komutan bir gün Putperest Moğollarla savaşmaya giderken yolda bazıları ona sormuş: 'Ey Celaleddin, Moğollarla savaş yapıyorsun, ama kazanabilecek misin?'

– Neden öyle sormuşlar baba?

– Çünkü o vakitler Moğollar çok güçlü bir orduya sahipmiş. Ama orduları insaftan, vicdandan, insanlıktan uzakmış. Zaten dünya -savaşta dahi olsa- insanlığı ilk defa Müslümanlarla gördü. Neyse konumuz bu değil. Moğollar, bir şehre girdikleri vakit kimseye acımazmış. Kadın çocuk demeden herkesi kılıçtan geçirir, taş üzerinde taş, omuz üzerinde baş bırakmazlarmış.

– Peki Celaleddin Harzemşah suale ne cevap vermiş?

– Harzemşah demiş ki 'Benim vazifem Moğollarla savaşmaktır. Galip getirmek de mağlûp düşürmek de Allah'ın bileceği iştir. Ben üzerime düşen vazifeyi yaparım, gerisini Allah'ın takdirine bırakırım.' Sonra da savaşa tutuşmuş.

– Savaşı kim kazanmış peki?

– Celaleddin Harzemşah kazanmış.

– Demek ki onun duaları kabul olmuş.

– Biz de vatanımıza kasteden düşmana karşı sonuna kadar savaşacağız. Bu mücadelede galip gelmek de mağlup düşmek de Allah'ın bileceği iştir. Anladın mı yavrum.

– Anladım baba.

– Hadi bakalım Allah rahatlık versin.

Nezahat yatmadan evvel duasını yaptı. Annesinin ve Gediz Muharebesi'nde şehit olan askerlerin ruhuna bir Fatiha okudu. Sağ tarafına döndü kısa sürede uyudu.

KÜPELİ ASKER

Ertesi sabah bütün alay ile birlikte Nezahat da eğitime katıldı. Siperde nasıl durulacağından, düşman uçaklarından nasıl saklanılacağına kadar pek çok bilgi verildi.

Halid Bey askerlerine seslendi.

– Asker evlâtlarım savaş vaktindeyiz. Bu vakit alacağınız eğitim ne kadar iyi olursa düşmanla cenk ederken o kadar muvaffak olursunuz. Yok, eğer eğitimde ciddiyet göstermezseniz bu milletin sizin için harcadığı paralara yazık olur. Herkes denilenleri dikkatle takip etsin ve aynen yapmaya gayret göstersin. Savaş çok ciddi bir iştir, asla şaka ve gevşeklik kabul etmez…

70. Alay'ın vazifesi sürüyordu. İki ay geçmeden bu sefer alay Eskişehir tarafına doğru yola çıktı. Soğuk bir ocak ayında Eskişehir'in İnönü ilçesine vardılar. Alay diğer kuvvetlerle birlikte, ilerleyen Yunan kuvvetlerine karşı koydu ve Yunan işgalinin ilerlemesine mani oldu. Bu savaşta da attığını vuran bir kızın gösterdiği kahramanlık ve başarıdan bahsediliyordu.

Savaş esnasında bir gün kumandan çadırına giren Nezahat, içeride babasını göremedi. İçeride Sarı saçlı, mavi gözlü bir başka kumandan vardı, oturuyor ve önündeki kağıtları inceliyordu. Diğer kumandanların ayakta beklemesinden gelen subayın büyük rütbeli biri olduğunu anladı. Sessizce çadırın bir kenarında beklemeyi düşünmüştü ki kumandan bir ara başını kaldırarak Nezahat'a baktı. Küçük askerin kulaklarındaki sarı küpeleri gördü. Yanındaki subaya sordu.

– Kim bu küpeli asker?

– Kumandanım, alay kumandanımız Albay Hafız Halid Bey'in çocuğu.

– Sahi mi?

Kumandan karşılaştığı sürprize çok şaşırdı.

Nezahat'a döndü.

– Askerler küpe takar mı çocuk?

– Efendim ben askerim, ama erkek değilim.

– Sen ne arıyorsun burada?

– Ben askerlerin kalesiyim, dönmek isterlerse karşılarında beni bulurlar kumandanım.

Nezahat'ın cevabı kumandanın çok hoşuna gitti. Küçük kızı tebrik etti ve çadırdan ayrıldı. Nezahat kendisiyle konuşanı tanımıyordu.

Daha sonra babasına sordu.

– Baba benimle konuşan o kumandan kimdi?

– Tanımadın mı, Gazi Mustafa Kemal Paşa.

Nezahat konuşurken duymadığı heyecanı sonra duymaya başladı. Kim olduğunu bilse bu kadar rahat konuşamayacağını düşündü.

Birkaç ay geçmişti ki bu sefer II. İnönü Savaşı gerçekleşti. Nisan ayının başlarında İnönü de açan çiçekler Türk ordusunun bir zaferini haber veriyordu. Nezahat'ın gösterdiği kahramanlıklar dilden dile yayıldı. Fransızların halk kahramanı Jan Dark'a benzetenler çıktı. Türkiye Büyük Millet Meclisi'ndeki bir oturumda bu küçük kahramana İstiklâl Madalyası verilmesi kararlaştırıldı.

Ardından Sakarya ve en son Büyük Taarruz'un ardından Halid Bey emekli oldu ve kızı ile birlikte yıllar sonra İstanbul'a geri döndü.

Nezahat'a verilecek madalya unutulmuştu. O zaten hiçbir şeyi ödül almak ve birilerinin takdir etmesi için yapmamıştı.

Onun için önemli olan vatana hakkıyla hizmet edebilmekti. Vatan topraklarına düşman çizmesi

değdirmemekti. Bayrağı indirtmemek, ezanı dindirtmemekti. Bunun için de ne gerekiyorsa yapmıştı. Dolayısıyla Allah'ın rızasını da kazanmıştı. O'nun rızasını kazandıktan sonra ha madalya verilmiş ha verilmemiş bir kıymeti yoktu.

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM